

щѣхъ отъ едно дълго робство, да не ме е страхъ отъ бѣсилото; нѣ да не се оставамъ на скърбѣта, която ще опитатъ баща ми, майка ми, братията ми и сестритѣ ми! ахъ! ето кое ми надминуваше силитѣ!

Паднахъ на колѣне съсъ таквази голѣма ревностъ каквато не бѣхъ усѣщаль у себе си, и казахъ тая молитва:

« Боже мой, приемамъ сичко отъ ржката ти, нѣ дай на онѣя, които можѣтъ да иматъ нужда отъ мене, потрѣбната дързостъ да можѣтъ и безъ неѣхъ, и да не имъ се скѣсява животътъ нѣти съсъ единъ день! »

О каква добрина отъ молитвата! стояхъ тѣй, нѣколко часа, съсъ умѣтъ къмъ Бога, и увѣренѣто ми у него растеше колкото размислювахъ върху добрината му, върху голѣмината на човѣшката душа, когато, като се отърве отъ егоизмътъ, тя се мѣчи да нѣма друга воля освѣнъ волята на безкрайната мѣдростъ.

И туй е възможно! туй е една длѣжностъ за човѣкътъ! защото разумътъ, който е Божята речъ, учи ни че сичко трѣба да жъртуваме за истината. И какъ ще испълнимъ жъртвата, която му длѣжимъ, ако въ най скърбнитѣ положения се отказуваме да се покоряваме на оногова, на когото волята е начялото на сѣка добродѣтель?

Когато не ни е възможно да избѣгнемъ бѣсилото или нѣкое друго наказание, за да се остава човѣкъ да го владѣе страхътъ, да не знае да се покачи на него съсъ самоотвърженѣе и благочестие, дадено е на единъ протакъ или малодушенъ; и за туй трѣбува да въсприема смъртъта дѣто ни се прѣдлага, а още и скърбѣта дѣто родителитѣ ни трѣбува да я